

To Billeder fra Kjøbenhavn

I

Ud til den grønne Vold, der gaaer rundt om Byen, ligger en stor rød Gaard med mange Vinduer, i dem voxer Balsaminen og Ambratræet; fattigt seer der ud derindenfor, og fattige gamle Folk boe der.

See! op til Vindueskarmen læner sig en gammel Pige, hun plukker det visne Blad af Balsaminen og seer ud paa den grønne Vold, hvor lystige Børn tumle sig; hvad tænker hun paa? Et Livs Drama ruller op for Tanken.

De fattige Smaa, hvor lykkeligt de lege! hvilke røde Kinder, hvilke velsignede Øine, men hverken Skoe eller Strømper have de paa; de dandse paa den grønne Vold der, hvor Sagnet fortæller at for mange Aar tilbage, da Jorden der altid sank, blev et uskyldigt Barn lokket med Blomster og Legetøi ind i den aabne Grav, som de murede til medens den Lille legede og spiste. Da laae Volden fast, og bar snart et deiligt Grønsvær. De Smaa kjende ikke Sagnet, ellers vilde de høre Barnet græde endnu dernede under Jorden, og Duggen paa Græsset vilde synes dem de brændende Taarer. De kjende ikke Historien om Danmarks Konge, der da Fjenden laae udenfor, reed her forbi, og svoer at han vilde døe i sin Rede. Da kom Qvinder og Mænd, de gjøde kogende Vand ned over de hvidklædte Fjender, som i Sneen kravlede op ad den ydre Voldside.

Lystigt lege de fattige Smaa.

Leeg du lille Pige! snart kommer Aarene – ja, de velsignede Aar: Confirmanterne spadsere Haand i Haand, Du gaaer i hvid Kjole, den har kostet din Moder nok, og dog er den syet om af en større, gammel! Du faaer et rødt Schawl, det hænger Dig forlangt ned, men saa kan man see, hvor stort det er, hvor altfor stort! Du tænker paa din Stads og paa den gode Gud. Deilig er en Vandring paa Volden! Og Aarene gaae med mange mørke Dage, men med Ungdomssind, og Du faaer en Ven, Du veed det ikke! I mødes; I vandre paa Volden i det tidlige Foraar, naar alle Kirkeklokker ringe store Bededag. Der er endnu ikke Violer at finde, men ud for Rosenborg staaer der et Træ med de første grønne Knopper, der standse I. Hvert Aar skyder Træet grønne Grene, det gjør ikke Hjertet i Menneskets Bryst. Gjennem dette glide flere mørke Skyer, end Norden kjender. Stakkels Barn, din Brudgoms Brudekammer bliver Ligkisten, og Du bliver en gammel Pige; fra *Vartou* seer Du bag Balsaminen ud paa de legende Børn, seer din Historie gjentages.

Og det er just det Livs-Drama, der ruller op for den gamle Pige, der seer ud paa Volden, hvor Solen skinner, hvor Børnene med røde Kinder og uden Strømper og Skoe juble, som alle de andre Himlens Fugle.

II

Det er Efteraar, vi staae paa Kastelsvolden og see ud over Havet paa de mange Skibe og paa den svenske Kyst, der løfter sig høit i det sidste Solskin; bag ved os gaaer Volden brat ned ad; der staae prægtige store Træer, det gule Løv falder fra Grenene; dernede ligge skumle Huse

med Træpalisader, derindenfor hvor Skildvagten gaaer, er saa snevert og skummelt, men endnu mørkere er der bag det gittrede Hul, der sidde fangne Slaver, de værste Forbrydere. En Straale fra den nedgaaende Sol falder ind i det nøgne Kammer. Solen skinner paa Onde og paa Gode! den mørke barske Fange seer med et hæsligt Blik paa den kolde Solstraale. En lille Fugl flyver mod Gitteret. Fuglen synger for Onde og for Gode. Den synger et kort »Qvivit,« men bliver siddende, slaaer med Vingen, piller en Fjer af den, lader de andre Fjer bruse om Halsen – og den onde Mand i Lænker seer derpaa; et mildere Udtryk gaaer over det hæslige Ansigt; en Tanke, som han ikke selv gjør sig tydelig, skinner frem i hans Bryst, den er beslægtet med Solstraalen gennem Gittret, beslægtet med Duften af Violerne, som om Foraaret voxe saa rigt udenfor. Nu lyder Jægenes Musik, saa liflig og stærk. Fuglen flyver fra Fangens Gitter, Solstraalen forsvinder og der er mørkt inde i Kammeret, mørkt i den onde Mands Hjerter, men Solen har dog skinnet derind, Fuglen sjunget derind. Bliv ved I smukke Valdhorntoner, Aftenen er smuk, Havet speilglat og stille!